

Men når alt det er sagt, så synes jeg, det er underligt, at man ikke tager fat på de grundlæggende ting i forbindelse med retssikkerheden, hvilket også DSI påpeger i deres høringssvar.

Kl. 11.30

Der er to store uløste problemer. Det ene problem er ventetiden i forbindelse med ankesagerne. Jeg fik for nylig en henvendelse fra Vestsjællands Amt, hvori en borger beskriver, at han har henvendt sig for at få vurderet sin kontanthjælpssituation. Det er i øvrigt en borger, vi kender godt, og vi har haft besøg af vedkommende i Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Det er en familie, der er blevet ramt af regeringens lofter på kontanthjælp. Det er en familie med to voksne og to børn, der efter indførelsen af lofter på kontanthjælp alle fire har 2.800 kr. tilbage om måneden, når der er betalt skat, når der er betalt husleje, og når der er betalt medicin. Jeg gentager: Den familie på fire personer har 2.800 kr. tilbage.

Det kan man jo ikke anke, for det er i overensstemmelse med den lov, som regeringen har vedtaget sammen med Dansk Folkeparti og De Radikale og Socialdemokraterne. Det er den lov, der fastsætter de der ekstremt lave satser for mennesker.

I stedet for at løse det konkrete behov eller problem, at man i ekstrem grad har fattiggjort en gruppe af borgere, kan borgerne nu anke det her. Det tager altså bare et år, inden man får behandlet sådan en anke i Vestsjællands Amt.

Kan socialministeren leve med det? Kan Dansk Folkeparti leve med det, at nogle af de mest dårligt stillede grupper, vi har, må vente et år på at få vurderet en anke, og hvor vurderingen så oven i købet ikke forholder sig til det materielle indhold, men alene tager stilling til, om man er vel tilgodeset i henhold til lovgivningen?

Jeg må sige, at jeg synes, det her er en skamplet. Jeg synes, det er en skamplet på de partier, der har været med til at sørge for, at mennesker blev gjort så fattige. Derfor vil vi under udvalgsarbejdet været optaget af, at man forholder sig til det egentlige og det store problem, nemlig at vi har et ankesystem, der i stigende grad ikke fungerer, fordi det bliver løbet over ende af en lovgivning, der presser indkomsterne længere og længere ned. Vi vil også være optaget af, at regeringen skal give et svar på, hvordan de dårligst stillede i det her samfund kan undgå at vente et år på deres afgørelse.

Kunne man forestille sig, at de bedst stillede i det her samfund skulle vente et år på en afgørel-

se i et ankesystem? Nej, vel. Det ville de ikke finde sig i. De er vant til en helt anden betjening.

Med disse bemærkninger vil vi indgå i udvalgsarbejdet.

Formanden:

Tak til hr. Villy Søvnald. Og så er det fru Majbrit Berlau som ordfører.

Majbrit Berlau (EL):

Det her forslag har de tidligere ordførere allerede redegjort for indholdet af. I Enhedslisten så har vi med noget bekymring læst nogle af de høringssvar, der er blevet indgivet, fordi vi synes, at høringssvarene rejser en række problematikker, som vi opfordrer til skal indgå i den videre debat omkring forslaget.

Som der tidligere er blevet redegjort for, er der også spørgsmålet om klageinstansen, der ikke kan tage stilling til det konkrete indhold i det tilbud, der er givet.

Grunden til, at vi problematiserer nogle af de her ting, er, at vi i Enhedslisten har en meget klar holdning til, at mennesker, selv om de har behov for et socialt system, har en ret til medindflydelse og også en ret til ikke kun medindflydelse, men også selvbestemmelse. Det vil sige, at de selv skal bestemme, hvordan de vil bo, hvor de vil bo, hvad det er for nogle tilbud, de gør brug af, hvilket tøj de gerne vil have på, og hvad for noget mad de gerne vil spise, og i høj grad også i det omfang, de selv kan, være med til at beslutte, hvilken pædagogik, metode og behandling de indgår i.

Alle de her perspektiver synes vi det er meget væsentligt at vi tager som indgangsvinkel, når vi skal arbejde med, kan man sige, forslag omkring bosteder. Men det geografiske behov, som der peges på i høringssvarene, bliver ikke taget i betragtning i det her lovforslag. Det synes vi er væsentligt, som vi læser det. Der er nogle problemer med, om man har ret til at sige: Jamen jeg vil ikke flyttes fra Sjælland til Fyn, jeg vil ikke flyttes 100 km væk fra min familie. Det synes vi står noget uklart: Om man har retten til selv at beslutte, hvor langt man vil være fra sin familie.

Vi synes også, som Dansk Socialrådgiverforening rigtigt nok påpeger, at det øgede retssikkerhedskrav, som ligger i lovforslaget, hvilket må siges at være fornuftigt, medfører en ekstra arbejdsbyrde ude i forvaltningerne, for det vil jo typisk være den pågældende socialrådgiver, som skal redegøre for de botilbud.